

¹Az időpontokról és alkalmakról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, ²mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. ³Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra; és nem fognak megmenekülni. ⁴Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket. ⁵Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. ⁶Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok. ⁷Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik megrészegeznek, éjjel részegeznek meg. ⁸Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok, vegyük magunkra a hit és a szeretet páncélját, és mint sisakot, az üdvösség reménységét. ⁹Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, ¹⁰aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk. ¹¹Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is.

Kedves Testvéreim!

Dátum szerint január 6-án van vízkereszt ünnepe, a karácsony zárónapja. A gyülekezet szokása szerint a legközelebb eső vasárnapon tartjuk vízkereszt istentiszteletünket. Évről évre előkerül, mégis talán jó átismételni, hogy mi is ennek az ünnepnek a tartalma. Vízkereszt az egyik leggazdagabb ünnepünk olyan tekintetben, hogy mindjárt három bibliai rész is hozzárendelődik. A magyar vízkereszt elnevezés mögött Jézus megkeresztelésének története áll, amelyben azt olvassuk: *És hang hallatszott a mennyből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”* A második ige a kánai mennyegző története, Jézus első csodája, amikor a vizet borrá változtatta, itt azt olvassuk: *Ezt tette Jézus első jelként a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne.* A harmadik vízkereszt ige szakasz pedig az oltár előtt elhangzott történet a napkeleti bölcsekről. Rájuk rögtön visszatérünk, csak előbb nézzük meg, hogy mi a közös ebben a három látszólag teljesen különböző történetben. A legtöbb nyelven az epifánia szó alapján nevezték el ezt az ünnepet. Az epifánia jelentése: megjelenés. Isten dicsősége megjelent ebben a világban. A három történet pedig azt mutatja be, hogy erről Isten bizonyosságot tesz: szavában, Jézus cselekedeteiben, sőt még a természetben is, hiszen a bölcsek egy csillag feltűnéséből ismerték fel ezt. Isten dicsősége megjelent ebben a világban, erről szól a vízkereszt. De feltehetően valaki a teljesen jogos kérdést, nem ugyanerről szól a karácsony is? De igen, a különbség annyi, hogy amíg karácsonykor megállunk kicsit és ámulunk, hogy Isten egy kisgyermek formájában mutatta meg magát, addig a vízkereszt már tovább megy, és azt a kérdést feszegeti: mit kezdesz te ezzel? Mi a reakció?

Egyházi hagyományunk szerint a vízkereszt az utolsó nap, amikor meggyújtjuk a karácsonyfa gyertyáit, az ünnep elmúltával pedig leszedjük a fát. Véget ér az ünnep, jönnek a dolgos hétköznapiak. De vajon ugyanott folytatjuk-e, ahol karácsony előtt abbahagytuk. Változott-e valami? Változik-e valami a mostani karácsony lezárultával?

Feleségem, Niki holnaptól egy új munkahelyen kezd el dolgozni. Az elmúlt 7 évben a gyerekek a család körüli teendők töltötték ki a mindennapjait. A holnapi nap nagy váltás, változás lesz az ő és az egész családunk életében. Izgatottan, várakozással nézünk elébe. Lesz kihívás bőségesen. Nyilvánvalóan a várakozás feszültsége érződik is rajtunk. Nem félelem vagy aggodalom ez, sokkal inkább az ismeretlenre való felkészülés feszültsége. Pedig tudjuk, hogy mi vár rá, ránk. Már decemberben, kaptunk ízelítőt, hiszen néhány napot betanult, megismerte leendő kollégáit, a munkakörnyezetét, mégis egyfajta jó értelemben vett izgalom van benne.

Vízkereszt ünnepének igehirdetési alapigéje nem egy megszokott vízkereszt szakasz. Sőt, sokkal inkább egy adventben, vagy éppen azt megelőző időszakban szokott előkerülni ez a kérdés: ¹Az időpontokról és alkalmakról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, ²mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. ³Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra; és nem fognak megmenekülni.

Jézus visszajövetelének kérdése nem tipikus karácsonyi téma. De talán éppen ez az, ami egy kicsit kizökkenthet bennünket az életünk jól megszokott menetéből, a napi rutinból. Mert ha őszinték vagyunk, akkor ez a kérdés nem igazán tartozik a mindennapjainkhoz. Jézus visszajön. Ne tegye! Olyan jól elvagyunk itt. Még vannak terveink, álmaink. Most tervezzük a 2018-as évet. Mind a családi, mind a gyülekezeti naptárba sorra kerülnek be a programok. Annyi jó dolog vár még ránk... Jézus visszatérésének várása legfeljebb úgy, és akkor fogalmazódik meg bennünk, amikor az élet múlandóságával foglalkozunk, mert gyászolunk, mert súlyos betegségben vagyunk, mert megfáradtunk az élet súlyától. Igen, de ezekben az esetekben sem a ítélet az amit várunk, hanem hogy múljon a fájdalom, legyen vége a szenvedésnek, a megpróbáltatásnak.

Mai igénk figyelmeztet: Jézus visszajön, akár akarjuk ezt akár nem, ráadásul fogalmunk sincs róla, hogy mikor fog ez megtörténni. A kérdés nem is ez, hanem, hogy mi, hogyan állunk hozzá. Észrevesszük-e azokat a jeleket, amelyeket Isten ad nekünk?

Vízkereszt ünnepe éppen erre szeretne tanítani bennünket. Egyrésztől itt áll előttünk Pál Thesszalóniaiakhoz írt levelének ez a részlete. Nem azért ír Jézus visszatéréséről Pál, mert ők ott annyira várták volna, sőt, inkább figyelmeztetésnek, figyelemfelhívásnak hangzik, amit Pál ír: ¹¹*Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat...* Tehát nem kell azt képzelnünk, hogy csak mi vagyunk ennyire földhözragadtak, ők is azok voltak, de Pál éppen arra hívja fel a figyelmet, hogy ha foglalkozunk ezzel a kérdéssel, akkor az a hétköznapijainkat is jobbá, boldogabbá, élhetőbbé teszi.

Amikor vendéget várunk akkor felkészülünk, kitakarítunk, sütünk, főzünk, felöltözünk. A gyerekek nálunk nagyon izgatottan tudják várni a vendéget. Mikor érkezik már? – kérdezik, és percenként mennek kinézni az ablakon. Várják, és a várakozás örömmel teli. Jézus visszajövele ennyire örömmel teli lehetne. Csakhogy mi félünk, félünk attól, amit meglebegtet, hogy az ő eljövele lesz az ítélet napja. Miért félünk, azért mert ismerjük magunkat, mert tudjuk, hogy bűnösök vagyunk. Amikor a gyerekek valami rosszat tesznek, igyekeznek kerülni a tekintetünket, sokszor minket is. Elbújnak – mint Ádám és Éva a paradicsomban – ahelyett, hogy élénk állnának, és bocsánatot kérnének. Pedig milyen egyszerű lenne, és az ember szülőként mindig megbocsát. Ahogy Isten is megbocsát azoknak, akik oda mernek elé állni. Sőt Isten még tovább ment, és egyszülött fiát küldte el a világba, hogy könnyebb legyen ez az elé állás. Valami hihetetlen csoda az, amit Isten tett. Amikor a gyermekeim szenvednek, fájdalmuk van, betegek, akkor a szülő szívesen átvállalná azt a fájdalmat, hogy ne a gyereknek kelljen szenvedni. Ezt mi nem tudjuk megtenni, de Isten megtette. Átvállalta a szenvedést. Jézus Krisztus helyettünk szenvedett. Mit kezdünk mi ezzel? Mit kezdés te ezzel.

Pál azt írja: ⁴*Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket.* ⁵*Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.* ⁶*Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.* ⁷*Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik megrészegeznek, éjjel részegeznek meg.* ⁸*Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok, vegyük magunkra a hit és a szeretet páncélját, és mint sisakot, az üdvösség reménységét.* ⁹*Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által,* ¹⁰*aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk.*

Vegyük magunkra a hité és a szeretet páncélját, és mint sisakot az üdvösség reménységét.

Tanulhatunk a napkeleti bölcsektől. Azoktól akik pogányként, azaz nem Istenhívóként indultak útnak. Mert felismerték a csillag feltűnésében, hogy itt valami hihetetlen dolog történt, és ebben ők is részesülni szerettek volna. Elindultak, nem tudva azt, hogy mikor, és pontosan hol találják meg azt, akiről azt sem tudták, hogy milyen formában keressék.

A hit vezette őket, bár ők magunk ekkor még nem voltak hívők. De látták a jelet, és reagáltak rá. Elindultak, mert amit láttak belőle meggyőzte őket.

Mi már sokkal többet láthatunk Jézusból. Isten megmutatta magát, megmutatta az ő dicsőségét, hatalmát, bűnbocsátó irgalmát és kegyelmét. Nem csillagok állása, hanem Isten írott és hirdetett ígéje segíti a mi utunkat. De vajon útra kelünk-e. Útra kelünk-e vele ebben az új évben is? Megvan-e még bennünk az új kezdet izgalma? Hogy ebben az új évben, egy teljesen újat kezdhetünk vele? És megvan-e bennünk annak az öröme, hogy megosszuk ezt másokkal is? Hogy hívjuk őket, hogy bátorítsuk egymást, hogy – ahogyan Pál írja alapigénkben: ¹¹*Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is.*

Mi, akik itt ülünk már megláttuk az ő csillagából valamit, már valamilyen formában megtapasztaltuk az ő világosságát. Ahogyan Niki is volt bent leendő munkahelyén még decemberben. Megismerte a feladatát. Holnaptól pedig azt következik, hogy teljesítse azt. Istentől kapott feladatunk, hogy elvigyünk az örömhírt az emberekhez. Hogy azt a világosságot, amit mi megtapasztaltunk, tovább adjuk. Ez csak akkor megy, ha naponta odafordulunk ahhoz az Istenhez, aki kijelentette magát, aki megmutatta dicsőségét. Ahogy a napkeleti bölcsek tették, úgy nekünk is fel kell emelni a fejünket, és el kell indulni az új elé, ebben az új esztendőben.